

I. B

DR. SZÉKI TIBOR
EGYETEMI TANÁR
BUDAPEST,
MUZEUM-KÖRÚT 4/b.

Kedves Albi !

Mikor a Téged ért rendkívüli kitüntetés hírért vettem, csak egy rövidke sürgönnyel köszöntöttelek. Tudtam, hogy az akkor sok százával érkező üdvözlő táviratok és az éjjel-nappal tartó ünneplések miatt, nem lehet időd levelek olvasására is. Ezért csak most kereslek fel soraimmal, mikor az ostromállapot valamivel megenyhült, s szentelhetsz talán egy két percet soraim átfutására.

Nem akarok azért hosszas lenni, csak éppen azt a nagy örömet akarom kifejezni, melyet érzek afelett, hogy zseniális és kitartó munkásságod elnyerte az elképzelhető legnagyobb jutalmat.

Mikor éppen egy héttel a nagy nap előtt a Hungária kis éttermében gibiceltem Neked a libás kása evéséhez, nem gondoltam, hogy oly közel vagy a nagy eseményhez. Bár benső meggyőződésemm volt már rég óta, hogy ez a nagy nap egyszer biztosan fel fog virradni Rád.

Most minden jó érzésű magyar ember büszke Rád, de én még azért is, mert Te lettél az én volt intézetem birtokosa és ami szintén nem kutya; atyafiságban is vagyok Veled. Ilyen esetekben nem lehet olyan tág a rokoni kötelék, hogy az ember ne igyekezne egy kicsit szorosabbra húzni.

Nagy boldogsággal üdvözöllek édes Albim és kívánok Neked

a további munkásságodhoz is sok szép sikert.

Csak azt sajnálom, hogy nem lehettem Szegeden ünneplésednek napjain, hogy nem simogathattalak meg és nem ölelhettelek meg.

Szívem egész melegével szorítlak magamhoz gondolatban. A jó Isten áldjon és segítsen továbbra is.

Nellikédnek - a legboldogabb és legbüszkébb asszonynak - kezeit sokszor csokolva

őszinte örömmel szorítja kezeidet

igaz hived és tisztelőd

Budapest 1937 november 4

Wibon